

COMMISSIE VAN TOEZICHT
BETREFFENDE
DE INLICHTINGEN- EN VEILIGHEIDSDIENSTEN

Persbericht toezichtsrapport nr. 34

De Commissie concludeert dat de aanbevelingen uit het eerste toezichtsrapport die door de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties zijn overgenomen door de AIVD goed zijn uitgevoerd. De Commissie concludeert dat de AIVD in de onderzochte gevallen de notificatieplicht in het algemeen naar behoren heeft uitgevoerd. De Commissie stelt vast dat de AIVD na de onderzoeksperiode, maar voor het vaststellen van het toezichtsrapport, voor het eerst aan dertien personen per aangetekende post een notificatieverslag heeft doen toekomen.

De inzet van bepaalde, limitatief in de wet opgesomde, bijzondere bevoegdheden door de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD) roept ingevolge artikel 34 van de Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2002 (Wiv 2002) een notificatieplicht in het leven. Dit betreft bijvoorbeeld het aftappen van een telefoon en het binnendringen in een woning. De notificatieplicht houdt in dat de AIVD vijf jaar na de beëindiging van het toepassen van een bijzondere bevoegdheid moet onderzoeken of degene jegens wie deze bevoegdheid is ingezet hiervan in kennis kan worden gesteld. Het is niet in alle gevallen mogelijk de betrokken persoon te notificeren. Hierbij kan sprake zijn van verval, uitstel of afstel van de notificatieplicht.

De Commissie heeft een vervolgonderzoek uitgevoerd naar de uitvoering van de notificatieplicht door de AIVD. Hierbij heeft zij gekeken naar de veranderingen die sinds het uitkomen van het eerste toezichtsrapport door de AIVD zijn doorgevoerd en steekproefsgewijs circa 100 notificatiebesluiten inclusief de achterliggende stukken bestudeerd. Zij heeft geconstateerd dat in de onderzoeksperiode het notificatieonderzoek van de AIVD in 12 procent van de gevallen tot de conclusie heeft geleid dat de betrokken persoon niet kon worden getraceerd. In 37 procent van de notificatiebesluiten was sprake van uitstel van de notificatieverplichting en in 20 procent van de notificatiebesluiten werd geconcludeerd dat een afstelgrond van toepassing was. In 1 procent van de gevallen was sprake van het overlijden van de betrokken persoon. In de overige 30 procent ging het om gevallen waarbij sprake was van het toepassen van een bijzondere bevoegdheid tegen een organisatie, gevallen waarin de bevoegdheid in werkelijkheid bleek te zijn ingezet tegen iemand anders (naar wie wel een notificatieonderzoek is verricht) of gevallen waarin een bijzondere bevoegdheid geen opbrengst heeft opgeleverd.

Ten aanzien van deze laatste categorie onderschrijft de Commissie de eerste twee gronden om niet te hoeven notificeren. De Commissie is van oordeel dat het feit dat een bijzondere bevoegdheid geen daadwerkelijke opbrengst heeft, niet bepalend is voor de beantwoording van de vraag of er sprake was van een inbreuk op de privacy. Zij wijst erop dat ook bij afwezigheid van enige opbrengst de bijzondere bevoegdheid is “uitgeoefend” zoals gesteld in artikel 34, eerste lid, Wiv 2002.

De Commissie is ervan op de hoogte dat de AIVD na de onderzoeksperiode maar voor het vaststellen van het toezichtsrappport aan dertien personen per aangetekende post een notificatieverslag heeft doen toekomen.

De AIVD heeft, in navolging van een daartoe strekkende aanbeveling van de Commissie, het beleid aangepast inzake het traceren van de betrokken persoon. Naast de Gemeentelijke Basisadministratie (GBA) en het eigen informatiesysteem wordt nu ook gebruik gemaakt van de Regionale Inlichtingendiensten en de Belastingdienst. De Commissie heeft met instemming hiervan kennisgenomen. Daarnaast heeft de Commissie vastgesteld dat in voorkomende gevallen ook informeel navraag wordt gedaan bij de telecomprovider van het getapte telefoonnummer. De Commissie is van oordeel dat de Wiv 2002 hiervoor geen ruimte biedt. Dit geldt eveneens voor het verzoeken van een naslag door een buitenlandse collegadienst in het geval de betrokken persoon naar het buitenland is verhuisd. Daarentegen is de Commissie van oordeel dat de AIVD wel uit mag gaan van de juistheid van het door de betrokken persoon opgegeven buitenlandse adres in de GBA. Het verzenden van het notificatieverslag per aangetekende post biedt voldoende waarborgen dat het verslag bij de juiste persoon aankomt dan wel als onbestelbaar wordt teruggezonden.

De AIVD heeft in een drietal gevallen naar het oordeel van de Commissie niet adequaat gemotiveerd dat sprake is van een afstelgrond in de zin van artikel 34, zevende lid, Wiv 2002. De Commissie is van oordeel dat de AIVD in twee andere gevallen ten onrechte heeft besloten tot afstel van de notificatie. De Commissie beveelt aan om de notificatiebesluiten in de voornoemde gevallen te heroverwegen.

In een specifiek onderzoek van de AIVD zijn geruime tijd geleden verschillende ambtsberichten uitgebracht aan het Openbaar Ministerie. In meerdere van deze ambtsberichten is expliciet ter sprake gekomen dat de betrokken personen het doelwit zijn geweest van de toepassing van notificeerbare bijzondere bevoegdheden door de AIVD. Zij konden hieruit bijvoorbeeld afleiden dat jegens hen een telefoontap is toegepast. De Commissie acht het aangewezen dat in die gevallen niet wordt gewacht totdat de wettelijke termijn van vijf jaar is verstreken met het uitbrengen van een notificatieverslag maar dat, met inachtneming van de strafvorderlijke belangen van het Openbaar Ministerie, reeds na het uitbrengen van het ambtsbericht wordt genotificeerd. Het past in de lijn van deze wetsbepaling om eerder tot notificatie over te gaan als de AIVD zelf geen beletsel ziet om daartoe over te gaan. De notificatieplicht beoogt immers de burger (beter) in staat te stellen de aan hem toekomende grondrechten te effectueren.